

Podle tohoto výkladu vyhovují uvedenému předpokladu pro vyloučení ze záboru takové samostatné hospodářské jednotky, jež samy zemědělských plodů neprodukují, jež však slouží k tomu, aby z hospodářství zemědělských, čítaje v to hospodářství lesní, získány byly plody v takovém zpracování, které z nich činí výrobek průmyslový. Objekty, jež se zabývají výrobou nebo prodejem výrobků průmyslových, neslouží již svrchu uvedenému účelu, t. j. hospodaření na zabraných nemovitostech a jsou — předpokládaje, že jsou právně i hospodářsky samostatné — ze záboru vyloučeny.

Ale i objekty zabývající se toliko zušlechťováním produktů zemědělských (do té míry, že zůstávají ještě výrobky zemědělskými), jakož i zpeněžováním jich, mohou, předpokládaje, že jsou právně i hospodářsky samostatny, přece býti vyloučeny ze záboru, a to tehdy, když jsou k zabranému statku v poměru takovém, že nelze o nich již tvrditi, že účelem jejich jest, aby sloužily hospodaření na tomto statku. Takový případ by nastal tenkrát, kdyby hlavním účelem onoho objektu bylo zpracování nebo zpeněžení zemědělských produktů nepocházejících ze zabraného statku, nýbrž z hospodářství cizích. Při tom ovšem vyloučení určitého podniku ze záboru nelze posuzovati dle stavu, jaký tu je v době, kdy se o vyloučení jedná, nýbrž jaký tu byl tehdy, když se pod zábor dle zákona dostal, t. j. zpravidla v den 25. dubna 1919, kterým nabyl působnosti zákon záborový (§ 19).

Aplikují-li se výsledky těchto úvah na daný případ, pak nelze uznati za správný úsudek žal. úřadu, že zmíněné hostince tím, že zpeněžují pivo vyrobené v zabraném pivovaru, který sám zase zpracovává ječmen vypěstěný na zabraných pozemcích, slouží hospodaření na zabraných nemovitostech, neboť tu nejde o produkt polního nebo lesního hospodaření, třeba zušlechtěný, nýbrž o výrobek čistě průmyslový, který nespadá v rámec hospodaření na zabraných nemovitostech.

Jest tedy nař. rozhodnutí po této stránce v odporu se zákonem a bylo je zrušiti dle § 7 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876.

Č. 1664.

Administrativní řízení (včasnost stížnosti): Požadavku »vyhlášení« ve smyslu § 99 ob. zřiz. je vyhověno již tím, že předsesta na veřejné schůzi, zjistiv výsledek hlasování, konstatuje, že určité usnesení se stalo.

(Nález ze dne 16. listopadu 1922 č. 17.000.)

Věc: Karolina K., majitelka domu v H., proti zemskému správnímu výboru v Praze o pronájem části veřejného statku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stížnost st-lky do usnesení obecního zastupitelstva města H. ze dne 10. září 1921, jímž usneseno bylo pronajmouti Aloisu P. dva dílce veřejného statku za 30 K ročně, byla výnosem okresní správní komise v Hlinsku ze dne 22. listopadu 1921 zamítnuta jako opožděná.

Nař. rozhodnutím bylo toto usnesení potvrzeno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Ze spisů vychází a není stížností popíráno, že usnesení obecního zastupitelstva, o které tu jde, stalo se dne 10. září 1921, že bylo dne 16. září 1921 veřejně vyhlášeno a že st-lka podala do něho stížnost dne 6. října 1921 přímo u okresní správní komise. Dle toho jest posouditi, zdali stížnost st-lky byla podána opožděně. Posudek ten závisí na rozřešení otázky, od kterého dne dlužno počítati 14denní lhůtu odvolací dle § 99 obec. zřiz.

§ 99 obec. zřiz. ustanovuje, že odvolání z usnesení obecního zastupitelstva podati jest ve 14denní lhůtě nepřestupné, »jdoucí ode dne vyhlášeného usnesení neb oznámení« starostovi obce, aby je dále předložil. Zákon slovy »vyhlášení« a »oznámení« vyjadřuje obě možnosti, jak účastníky zpravit o usnesení: jednak individuální vyrozumění, jehož zapotřebí jest tam, kde je výslovně předepsáno nebo kde plyne z povahy věci, poněvadž jde o právem uznané individuální zájmy jednotlivcovy, jednak vyrozumění generelní všech, jichž by se akt týkati mohl, vyhlášením jeho. O prvý případ zde nejde. Co do formy vyhlášení, neobsahuje však § 99 obec. zřiz. žádného ustanovení. Ježto zákon v § 49 předpisuje, že sezení obecního zastupitelstva jsou zásadně veřejná, na druhé straně pak zvláštní veřejné vyhlášení učiněných usnesení nebo přípravných aktů nařizuje jen v určitých případech, dlužno z toho usuzovati, že pravidelně, totiž pokud nejde o případy, pro které zákon zvláštní vyhlášku výslovně předpisuje, jest požadavku vyhlášení ve smyslu § 99 ob. zř. vyhověno již tím, že předseda na veřejné schůzi, zjistiiv výsledek hlasování, konstatuje, že to které usnesení se stalo. Podle toho také plyne lhůta odvolací buď ode dne, kdy ve veřejné schůzi, t. j. ve schůzi veřejně přístupné se usnesení stalo, nebo ode dne, kdy usnesení veřejně bylo vyhlášeno.

V daném případě není zapotřebí rozebírat otázkou, šlo-li o usnesení, které musí býti veřejně vyhlášeno, či nikoliv. Neboť jak ode dne 10. září 1921, kdy se usnesení ve veřejné schůzi stalo, tak ode dne 16. září 1921, kdy usnesení veřejně vyhlášeno bylo, do dne podání stížnosti, t. j. do dne 6. října 1921 uplynulo více nežli 14 dní. Nad to nebyla ještě stížnost podána u místa k podání stížnosti zákonem určeného (starostovi obce), nýbrž přímo u nadřízené a o stížnosti rozhodující stolice.

Není proto nezákonné, když nař. rozhodnutím v souhlase se stolicí nižší bylo vysloveno, že stížnost st-lky, podaná přímo u okresní správní komise, podána byla opožděně a byla z toho důvodu odmítnuta.

Protože z toho důvodu nebylo v řízení administrativním rozhodováno o věci samé, není tu předmětu pro přezkoumání po stránce věcné, tím méně konečného rozhodnutí pořadem instancí správních (§ 5 zák. o ss) a nemohl proto ani nss na zkoumání věcných námitek ve stížnosti přednesených vejíti.

Pokud stížnost míní, že šlo o věc povahy veřejnoprávní, ve které vyšší stolice ex offio mají zakročiti, přikládá oprávněmu prostředku st-lky charakter stížnosti dozorčí a vidí nezákonnost v tom, že úřad své právo dozorčí uplatniti odepřel. V té příčině setrvává nss na názoru již opětovaně vysloveném, že straně nepřísluší právní nárok na to, aby dozorčí úřad vykonal své dohlédací právo a v konkrétním případě ho užil, takže v tom směru je stížnost nepřipustná po rozumu § 2 zák. o ss.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.